

Česká advokátka Zuzana Candigliota má již plné zuby šikany neočkovaných. Vidí vládní aroganci moci a to, že stát vůbec neplní svoji roli. Toto se současné vládě nebude poslouchat snadno...

- CZ24 News | 11. května 2021

ČESKO: Zákaz rodičům být u dítěte nebo u porodu, žaloby proti nošení roušek i testování nebo šikana neočkovaných proti covidu-19. V době koronavirové epidemie má advokátka Zuzana Candigliota plné ruce práce a tvrdí, že stát neplní svoji roli. Podle právničky nemůže rozdělovat lidi podle toho, zda jsou testováni či očkovaní, a ani nemůže nutit podnikatele slídit v soukromí zákazníků, aby mohli jít do restaurace nebo se nechat ostříhat. „Můj názor je ten, že tam hraje roli potřeba vyvést peníze ze státního rozpočtu a samozřejmě i arogance moci,“ říká mimo jiné v rozhovoru

Jaké případy ve své právní praxi řešíte v souvislosti s koronavirem? Ať už jde o zásahy do podnikání, odškodnění nebo třeba porodnictví? Co všechno se u vás v době pandemie sejde?

Je toho hodně. Nejprve jsem řešila zákaz doprovodu rodiček u porodu, což je mi blízké, protože lidskými právy při porodu se zabývám. Pak jsem podávala žalobu za studenta střední školy proti nařízení roušek ve škole. Podílela jsem se na přípravě ústavní stížnosti senátorů proti diskriminačnímu a nepřiměřenému zákazu prodeje v malých prodejnách. Dále jsem podávala žalobu za majitelku obuvnictví kvůli znemožnění prodeje. Naposled jsem ve spolupráci s Ligou lidských práv podávala žalobu proti rouškám a testování na základní škole, tentokrát za žákyni třetí třídy. A teď připravujeme žalobu proti znevýhodňování, řekla bych až šikaně, neočkovaných proti covidu.

Jak jste zmínila, dlouhodobě se věnujete problematice porodnictví a právům matek i dětí ve zdravotnickém systému. Víím, že jednu dobu nemohli být kvůli vládnímu nařízení například otcové u porodu. Jak přístup státu hodnotíte v tomto ohledu?

Stejně jako v jiných oblastech takzvaného boje proti koronaviru hodnotím přístup státu jako nepřiměřený, nelogický, chaotický. Co se týká otců u porodu, je potřeba zdůraznit, že nejde o nějaký rozmar matek a jejich partnerů. Je prokázáno, že přítomnost osoby zvolené rodičkou má vliv na průběh porodu a snižuje komplikace. Proto i Světová zdravotnická organizace důrazně doporučuje, aby ženám i v době covidu byla umožněna přítomnost zvoleného doprovodu u porodu. Také nelze odhlédnout od toho, že přítomnost partnera má vliv i na chování personálu k rodičce a respektování jejích přání, například neodnášet bezdůvodně dítě po porodu pryč, což jsou bohužel přetrvávající praktiky českého porodnictví. Namísto toho, aby se stát zaměřil na cílenou pomoc rizikovým lidem a nezhoršoval zdraví těch, kteří ohroženi nejsou vůbec nebo jen minimálně, tak stát škodí právě zdravým lidem. Nejde samozřejmě jen o přítomnost otců u porodu, ale také o znemožnění většiny sportů dětem a zdravým lidem a posilování imunity saunováním a podobně. Teď jsem si oblíbila tričko s nápisem: Stát je špatný sluha, ale zlý pán. To je velmi výstižné hlavně v poslední době.

Řešila jste tedy v tomto smyslu více problémů? Musely a musejí matky více „bojovat za svá práva“ v době pandemie?

Sama jsem více problémů neřešila, ale víím, že problémů bylo více. Například ženy byly nuceny родit v roušce. Docházelo ještě více než jindy k odebírání dětí po porodu, aniž by k tomu byl zdravotní důvod. Nemocnice i navzdory tomu, že se zákaz návštěv v nemocnicích výslovně nevztahoval na děti, bránily v mnoha případech přítomnosti rodičů u dítěte. Přitom dětské pacienty mají ze zákona právo na nepřetržitou přítomnost zákonného zástupce a toto právo potvrdilo i ministerstvo ve své metodice. Přístup nemocnic se v mnoha případech dal označit za nelidský. A to se bavím pouze o zdravotnictví, ale je obecně známo, že se stát vykašlal na rodiny s dětmi, zejména na samoživitelky a samoživitele.

Děti musejí chodit do škol s ochranou dýchacích cest, navíc se musejí každý týden testovat na covid-19. Někteří rodiče, ale i ředitelé školy se proti tomu bouří, buď kvůli nevolnostem a zdravotním potížím dětí, nebo kvůli svobodě obecně. Je testování dětí nutností dnešní doby? Nebo nepřiměřený zásah do rozhodování lidí?

Samozřejmě že testování není nutnost, stejně jako nejsou nutností roušky ve školách. Což ostatně prokazují jiné státy, kde se děti nemusejí testovat a nemusejí se dusit půl dne v roušce. Konkrétně u testování ve školách se jasně ukázalo, že počet zachycených pozitivních případů byl naprosto mizivý. Navíc teď už se všichni z rizikových skupin i učitelé mohli nechat očkovat, tak z jakého důvodu by se dětem měly nařizovat invazivní testy pochybné kvality a dušení se v roušce? Můj názor je ten, že tam hraje roli potřeba vyvést peníze ze státního rozpočtu a samozřejmě i arogance moci. U roušek jde o velké pokrytectví, protože všichni dobře víme, že v kancelářích si lidé respirátory sundávají, protože se to nedá vydržet, ale děti, které se nemohou bránit, do toho mají být nuceny? Někteří rodiče odmítají děti za těchto podmínek posílat do školy.

Bohužel minulý týden jeden senát Nejvyššího správního soudu testování ve školách potvrdil, ovšem velmi povrchním způsobem, a aniž by zkoumal nezbytnost tohoto opatření, které fakticky vylučuje část dětí ze vzdělávání. To je bezprecedentní rozdělování lidí na dvě skupiny, jedna skupina má práva a druhá práva nemá, postačila k tomu jen kovidní záminka. Senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že je primárně na jejich rodičích, jakým způsobem dětem celou věc podají, vysvětlí a případně pomohou jejich obavy překonat. Tady ale jde o to, že rodiče s testováním svých zdravých dětí principiálně nesouhlasí, tak proč by měli něco překonávat? Zajímalo by mě, zda by i v případě análních testů, které pro děti chtělo Ministerstvo zdravotnictví objednat, soud po rodičích vyžadoval,

aby dětem pomohli překonat obavy?

A je to jiné v případě zaměstnanců v továrnách a výrobních halách?

Je to jiné v tom, že v případě dětí musí být dle Úmluvy o právech dítěte předním hlediskem jakéhokoliv rozhodování jejich nejlepší zájem. Ten je naprosto ignorován, zájem dětí je až na posledním místě. Situací zaměstnanců jsem se nezabývala, ale můj názor je stejný v tom, že v současné době se riziková mohli nechat naočkovat nebo mohou využívat ochranné pomůcky, takže není důvod kvůli nim zasahovat plošně do práv ostatním lidem.

Může podle vás stát nutit podnikatele a provozovatele kontrolovat své zákazníky, zda mají negativní test na koronavirus, jsou očkovaní nebo prodělali covid-19 v posledních měsících? Jak se stavíte k podobným nápadům vlády?

Slušně by šlo odpovědět asi takto: Domnívám se, že stát nemůže nutit podnikatele, aby slídili v soukromí svých zákazníků. Je to v tomto případě navíc zjevně nesmyslné a nelogické. Proč by skutečnost, že někdo byl očkovaný, měla vést k tomu, že tento člověk nemusí mít negativní test a je tím zvýhodněn, když očkovaní nebrání přenosu nákazy na druhé lidi? Proč by prodělání covidu mělo být časově omezené na 90 dní a očkovaní časově neomezené? Proč se nezohledňují protilátky? Toto je čirá fanatická proočkovací ideologie, která je v rozporu se zákazem v Listině základních práv a svobod, aby se stát vázal na výlučnou ideologii.

Lze rozdělovat práva podle toho, kdo je očkovaný a kdo není? A co říkáte na covidové pasy, které budou Evropané muset používat k cestování za hranice?

Podle mého názoru rozdělovat lidi nelze, i když někteří lidé mají jiný názor, například soudci Evropského soudu pro lidská práva. To, že je někdo očkovaný, vůbec neznamená, že ten člověk nepředstavuje riziko pro druhé. A naopak – to, že někdo očkovaný není, neznamená, že ohrožuje druhé. Ale budeme se tvářit, že ten kdo využil pochybný a nedotestovaný produkt farmaprůmyslu s velmi častými nežádoucími účinky, tak je ten zodpovědný a pro společnost nerizikový, zatímco ten, kdo neoficiálně prodělal covid, aniž by na tom někdo vydělal, představuje riziko pro společnost a je třeba ho potrestat tím, že si bude muset neustále platit nějaké testy, jinak bude vyloučen ze společnosti.

Covidové pasy jsou diskriminační a bezdůvodně zvýhodňují očkované. Ve stanovisku Úřadu pro ochranu osobních údajů je uvedeno, že Francie a Německo výhody pro očkované odmítají, protože není prokázáno, že očkovaný není infekční, společnost by se rozdělila a vakcína by se stala fakticky povinnou. Rovněž podle usnesení Parlamentního shromáždění Rady Evropy nemají členské státy nikoho nijak nutit se nechat očkovat a nemají nikoho diskriminovat kvůli tomu, že se nenechal očkovat. O to se přitom snaží naše vláda v čele s ministrem zdravotnictví, které v poslední době otevřeně mluví o tom, že znevýhodnění neočkovaných, kteří si budou muset platit testy, má lidi motivovat, aby se nechali očkovat. Připravujeme ve spolupráci se spolkem Rozalio žalobu proti šikaně neočkovaných, která bude v nejbližších dnech podána a kterou může veřejnost podpořit ve fundraisingové kampani.

Zmínili jste Evropský soud pro lidská práva, čímž máte evidentně na mysli nedávné rozhodnutí o tom, že český systém povinného očkování neporušuje práva stěžovatelů. Zastupovala jste v tomto řízení stěžovatele. Co říkáte na verdikt soudu a jaký podle vás může mít dopad na očkování proti covid-19?

Rozsudek Vavříčka a ostatní proti České republice je politickým rozhodnutím, které zcela ignoruje vlastní pravidla soudu pro posouzení stížností, ignoruje argumentaci stěžovatelů, je nelogické a za

nekvalitní ho považují i zastánci povinného očkování. Podstatu rozsudku bych shrnula takto: Stát musí mít možnost šikanovat rodiče a děti za nesplnění státního očkovacího kalendáře za každou cenu, a to i když stát nenese odpovědnost za nežádoucí účinky očkování, i když stát nemá žádné analýzy ke každé nemoci, které by vysvětlovaly, proč je nutná povinnost očkování, i když rozsah povinného očkování může libovolně nařizovat ministerstvo, i když za represivním očkovacím systémem stojí Prymula a jemu podobní ve střetu zájmů a tak dále. Soudci se nepozastavili ani nad tím, že děti nemohou do školky, přestože by jim chybělo jen jedno z devíti povinných očkování a třeba proti tetanu, který se nepřenáší z člověka na člověka, ale zároveň u učitelek nikdo splnění očkování ani nezjišťuje.

Na základě čeho měl soud posoudit, zda došlo nebo nedošlo k porušení práv stěžovatelů?

Podle Úmluvy stát nesmí zasahovat do práv a svobod lidí, pokud to není nezbytné ve veřejném zájmu. Nezbytnost znamená i to, že neexistuje mírnější způsob dosažení cíle, v tomto případě ochrany veřejného zdraví. Využívat represi formou pokut nebo odpírání předškolního vzdělávání nezbytné evidentně není, protože ochranu veřejného zdraví zajišťují i systémy dobrovolného očkování, a to i mnohem lépe, transparentně a důvěryhodně. Ten rozsudek se nedá ani číst, jak je to tendenční ve prospěch libovůle státu. Pouze v nesouhlasném stanovisku polského soudce Wojtyczeka je kritické myšlení a racionalita. Tento soudce upozornil na to, že většina soudců rozhodovala na základě svých hodnot, a ne na základě vědeckých dat, a že soudci ignorovali řadu relevantních argumentů stěžovatelů. Můj názor je ten, že většina soudců prokázala velkou zbabělost založenou na ideologii, že se očkování nesmí jakkoliv zpochybňovat. Přitom i od zastánců povinného očkování bych očekávala alespoň rozumné stanovení nepodkročitelných hranic, zejména toho, že pokud stát nařizuje očkování jako povinné, tak zároveň musí vždy převzít odpovědnost za poškození zdraví, které toto očkování jednotlivcům způsobí.

Znovu se tedy zeptám na to, jak rozsudek může ovlivnit očkování proti covidu-19?

Rozsudek povzbuzuje státy k tomu, aby si v očkovací politice dělaly, co chtějí. Jak jsem zmiňovala, mohou začít nařizovat očkování bez analýz a odborného odůvodnění, bez převzetí odpovědnosti za újmu na zdraví, mohou začít svévolně vylučovat neočkované lidi z různých činností. Pro neočkované lidi to znamená, že nemohou spoléhat na to, že jim proti očkovací šikaně Evropský soud pro lidská práva poskytne jakoukoliv ochranu. Tedy možná kromě extrémní situace, když by stát provedl očkování na člověku násilím. Na druhou stranu není vyloučeno, že by lidem poskytly ochranu vnitrostátní soudy. České soudy dovodily možnost výjimky z povinného očkování na základě výhrady svědomí a tuto možnost lze využít jak v přestupkovém řízení, tak i v přijímacím řízení do mateřské školy. Doporučuji u jakýchkoli represí v souvislosti s covidem zkusit využít výhradu svědomí.

Sdílete obavy, že práva a svobody člověka dostaly během pandemie a nouzového stavu na frak a některé ze zásahů do nich mohou už zůstat trvale? U kterých případně?

Ano, samozřejmě tyto obavy sdílím. Nemám obavy z koronaviru, který objektivně není tak závažný, aby to mělo nějaký destruktivní vliv na společnost a její budoucnost. Mám obavy z epidemiologické nebo hygienické diktatury, nebo spíše teroru, což představuje skutečnou destrukci svobodné společnosti a ohrožení svobody v budoucnosti. Jako záminka posloužila ochrana zdraví, přitom jsou to právě opatření, která poškozují zdraví a imunitu, také mají devastující dopad na psychické zdraví. Zatímco covid ohrožuje malý zlomek lidí, tak plošná opatření ohrožují všechny. Jedině porušování opatření mnoha lidem pomohlo zachovat si psychické a fyzické zdraví. Ale když se vrátím k otázce, tak se lze obávat pokračujících zásahů do soukromí, do fyzické integrity, osobní svobody a svobody pohybu, nedotknutelnosti obydlí, svobody svědomí, svobody shromažďovací, do práva pracovat a podnikat, do práva na ochranu zdraví a na vzdělání, do práva na soudní ochranu a spravedlivý proces. Obávám se toho, že stát bude činit nátlak na pravidelné očkování proti covidu a rozdělit

společnost na privilegované očkované a na ty neočkované, kterým budou odpírána práva a svobody pod záminkou, že představují riziko. Ta presumpce nákazy u zdravých lidí je děsivá.

Vláda, a nejenom ta česká, během více než rok trvající pandemie často používala argument, že kvůli zdraví je nutné omezit svobodu. Kde je ale ona hranice? Kam až lze zajít a jak onu hranici rozpoznat?

Jak se ukázalo, tak vláda nemá žádné hranice. Dobře jí jde pouze chrlení neodůvodněných opatření jedno za druhým tak, že nikdo neví, co aktuálně platí. A čím víc je nějaké opatření nesmyslné a nepřiměřené a zároveň na něm může vybraná skupinka lidí vydělat, tím je pravděpodobnější, že bude vládou zavedeno.

Z mého pohledu je hranice celkem jasná: Základem všeho je, že každý má odpovědnost za své zdraví a za zdraví svých dětí a možnost zasáhnout do lidských práv a svobod jen v nezbytném případě. Stát je především služba veřejnosti. Stát má lidem poskytovat objektivní informace, na základě kterých se lidé budou moci svobodně a informovaně rozhodovat. Tak tomu ale není. I když jsme neustále varováni před dezinformacemi, tak právě web a sociální sítě státních organizací působí jako dezinformační a propagandistické kanály. Všem je vnucováno očkování jako jediná cesta k normálnímu životu. Proč nedohledám informace k tomu, jaká rizika představuje prodělání covidu pro zdravou ženu mého věku? Není to náhodou z toho důvodu, abych nezjistila, že prodělání covidu je pro mě bezpečnější než nasednutí do auta? Abych se radši nechala zmanipulovat k experimentálnímu očkování, jehož dlouhodobý dopad na zdraví je neznámý, jehož účinnost na přibývajících mutacích je rovněž neznámá a jehož aplikace nám bude vnucována každý rok?

Stát má informovat a doporučovat na základě vědeckého poznání a nabízet lidem, zejména těm rizikovým, pomoc k ochraně zdraví, což klidně může být očkování, nebo účinné ochranné pomůcky a další formy pomoci. Co se týká jakýchkoli represivních opatření, tak ta by měla být zaváděna pouze v případě, že jsou skutečně nezbytná. Tím nemyslím nezbytnost ve smyslu pokřiveného výkladu Evropského soudu pro lidská práva, podle kterého je nezbytné vše, co si stát usmyslí. Mám na mysli nezbytnost v pravém slova smyslu, kdy neexistuje mírnější řešení. Splnění nezbytnosti naznačuje, pokud by v každém státě bylo ve stejné situaci opatření přijato. Podle vysvětlující zprávy k Úmluvě o biomedicíně je typickým příkladem omezení práv zaručených úmluvou z důvodu ochrany veřejného zdraví povinná izolace pacienta se závažnou infekční chorobou, pokud je izolace nezbytná. Vynechám otázku, zda je covid vůbec závažná infekční choroba. Podstatné je to, že se nezbytné opatření vztahuje individuálně na nemocného člověka, případně na důvodně podezřelého z nákazy. Ne plošně na zdravou populaci.

Zdroj: <https://www.parlamentnilisty.cz/>